

[Aksel Larsen.]

efter Vedtagelsen af 9. Juli, før Statsministeren viste, hvorledes han forholdt sig til sin Partiformands Garanti for hans Loyalitet. Statsministeren genoptog sin grænsepolitiske Agitation, og naar man forsøgte at kræve ham til Regnskab herfor, sagde han, at det var rigtigt nok, at han som Statsminister selvfølgelig skulde rette sig efter Rigsdagen, men som Privatmand havde han Lov til at sige, hvad der passede ham, hvor det passede ham. Saa overlader jeg igen til Tingets og Offentlighedens Bedømmelse, om en saadan Optræden kan anses for værdig af en Statsminister, og jeg overlader saa ogsaa til Bedømmelse, om det kan siges, at Statsministeren besidder de Evner, der skal til i en saadan Situation. Jeg mener det i hvert Fald ikke.

Nu er de 4 Partier blevet enige om Ordlyden af Svarnoten til England. Jeg har omtalt denne Svarnote i Gaar. Jeg har sagt, at efter min Mening gaar den paa flere Punkter ganske tydeligt langt videre end Beslutningen af 9. Juli, og jeg har sagt, at den ogsaa har Formuleringer og Afsnit, som maa synes at være i Modstrid med det paa Forhaand klart formulerede Standpunkt, der er blevet indtaget ikke alene af mit Parti, men ogsaa af Socialdemokratiet og Det radikale Venstre.

Efter at Svarnoten er blevet afsendt, og efter at den er blevet offentliggjort, er der kommet nogen Debat om, hvordan den skal opfattes. Det radikale Venstres Presse har fortrøstet sig til, at nu maa man vel regne med, at alle Parter vil være loyale over for denne Note, og under disse Omstændigheder kunde det vel være forsvarligt, at man gik med til den. Den socialdemokratiske Presse har skrevet som sin Opfattelse af Noten, at nu er det forbi med enhver Tale om Grænseflytning eller Folkeafstemning i Sydslesvig, om Landsdelens Tilhørsforhold, og har hævdet, at man ikke kunde lægge andet og mere ind i Notens Formulering. Heroverfor staar, at Statsministerens egen Presse, som jeg citerede i Gaar, erklærer, at det er noget helt andet, man skal og maa lægge i Noten, erklærer, at naar der i Noten tales om, at den sydslesvigske Befolkning maa selv om, hvorvidt den vil stille Krav om Afstemning og Grænseflytning, saa betyder det naturligvis, at hvis den stiller Kravet, er man her fra Danmarks Side forpligtet til at understøtte dette Krav og til at tage imod Sydslesvig, hvis det, som man kalder det, skulde stemme sig hjem. Jeg fremdrog dette i Gaar, og jeg fremdrog det, efter at det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft havde

talt. Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft hævdede i Gaar den Opfattelse af Svarnoten, som ogsaa er blevet hævdet af den socialdemokratiske Presse, og syntes, at dermed kunde alt være sagt. Der er ganske vist noget, jeg ikke forstaar. Jeg hørte det ærede Medlems Tale i Gaar, og jeg ser den refereret i „Social-Demokraten“ i Dag. Ifølge dette Referat, som stemmer overens med, hvad jeg har hørt det ærede Medlem sige i Gaar, har det ærede Medlem sagt følgende, som jeg meget gerne vil have den højtærede Formands Tilladelse til at citere:

„Det maa bero paa den sydslesvigske Befolkning selv, om den ønsker at rejse Krav om Adgang til at udøve sin naturlige Selvbestemmelsesret. Dette Punkt er fundamentalt. Nu er det sagt, og Svaret bærer Regeringen Knud Kristensens Signatur. Lad mig føje til, at vi betragter det som en Selvfølge, at den Linie, som Svaret giver Udtryk for, nu bliver fulgt loyalt fra alle Sider. Det er urigtigt, at Socialdemokratiet med Formuleringen har villet tilskynde Sydslesvigerne til at rejse Krav eller paa Forhaand give dem nogen politisk eller moralsk Garanti. Vi føler os ganske frit stillet.“

I Eftermiddagsbladene i Gaar saavel som i adskillige Morgenblade i Dag refereres dette Afsnit af det ærede Medlems Tale anderledes. Jeg staar her med f. Eks. „Information“ og „Nationaltidende“, og ifølge disse Blades Referat skulde det ærede Medlem have sagt en Sætning mere, nemlig: „Jeg anmoder om, at der — ogsaa fra Statsministerens Side — gives Udtryk herfor fra denne Talerstol.“ Jeg har ikke hørt det ærede Medlem sige dette, men Bladene refererer det, og selv om man maaske kan have nogen Tvivl om Referenternes Evne til altid at opfatte fuldkommen korrekt, hvad der siges, saa virker det paa mig noget mærkeligt, at flere forskellige Referenter skal have opfattet en Sætning, som ikke er blevet sagt her i Salen. Jeg beder derfor om at faa en Forklaring paa, hvordan dette gaar til.

Samtidig kunde det interessere mig at høre, hvorfor Sætningen ikke blev sagt, hvis den ikke blev det. Jeg finder, at det var det mindste, man kunde gøre; efter at man med en saadan Tyrkertro gik med paa Notens Affattelse og der blev skuffet saa blodigt af Statsministerens Presse, var det mindste, man kunde have gjort, dog at forlange en Erklæring fra Statsministeren om, at han vil være loyal over for den Opfattelse af Noten, som Flertalspartierne lægger i den. Det har man altsaa ikke forlangt, og jeg